

1982. évi 23. törvényerejű rendelet

a Magyar Népköztársaság¹ és a Svájci Államszövetség között a kettős adóztatás elkerülésére a jövedelem- és a vagyonadók területén Budapesten, az 1981. évi április hó 9. napján aláírt egyezmény kihirdetéséről²

Hatályos: 2007. 07. 01. – 2014. 11. 08.

(Az egyezmény megerősítő okiratait Bernben, az 1982. évi április hó 28. napján cserélték ki.)

1. § A Magyar Népköztársaság Elnöki Tanácsa a Magyar Népköztársaság és a Svájci Államszövetség között a kettős adóztatás elkerülésére a jövedelem- és a vagyonadók területén Budapesten, az 1981. évi április hó 9. napján aláírt egyezményt e törvényerejű rendelettel kihirdeti.

2. § Az egyezmény magyar nyelvű szövege a következő:

„Egyezmény a Magyar Népköztársaság és a Svájci Államszövetség között a kettős adóztatás elkerülésére a jövedelem- és a vagyonadók területén

A Magyar Népköztársaság
és a Svájci Államszövetség

attól az óhajtól vezetve, hogy gazdasági kapcsolataik fejlesztése és könnyítése céljából a jövedelem- és a vagyonadók területén a kettős adóztatást elkerüljék, a következőkben állapodtak meg:

1. cikk

Személyi hatály

Az Egyezmény azokra a személyekre terjed ki, akik az egyik Szerződő Államban vagy mindkét Szerződő Államban illetőséggel bírnak.

2. cikk

Az Egyezmény alá eső adók

(1) Az Egyezmény, a beszedés módjára való tekintet nélkül, azokra az adókra terjed ki, amelyeket a jövedelem és a vagyon után az egyik Szerződő Állam vagy annak egyik politikai egysége vagy helyi köztestülete részére beszednek.

(2) Jövedelem- és vagyonadóknak tekintendők mindazok az adók, amelyeket a teljes jövedelem, a teljes vagyon, vagy a jövedelem vagy a vagyon részei után szednek be, ideértve az ingó vagy ingatlan vagyon elidegenítéséből származó nyereség utáni adókat, a bérösszegadókat, valamint a vagyonnövekmény utáni adókat is.

(3) Azok közé a jelenleg létező adók közé, amelyekre az Egyezmény kiterjed, különösen a következők tartoznak:

a) a Magyar Népköztársaságban:

(i) a jövedelemadók,

(ii) a nyereségadók,

(iii) a társasági különadó,

(iv) a házadó,

(v) a házértékadó,

(vi) a telekadó,

(vii) a köztségfejlesztési hozzájárulás,

(viii) a kereskedelmi társaságok osztalék és nyereség kifizetései utáni illeték,

(a továbbiakban „magyar adó”);

b) a Svájci Államszövetségben:

a Szövetség, a kantonok és a községek által

(i) a jövedelem után (teljes jövedelem, kereset, vagyonhozadék, üzleti hozadék, tőkenyereség és más jövedelmek),

(ii) a vagyon után (teljes vagyon, ingó és ingatlan vagyon, üzleti vagyon, tőke és tartalékok és más vagyonrészek) beszedett adók

(a továbbiakban „svájci adó”).

(4) Az Egyezmény érvényes minden olyan azonos vagy lényegében hasonló jellegű adóra is, amelyet az Egyezmény aláírása után a jelenleg létező adók mellett vagy azok helyett szednek be. A Szerződő Államok illetékes hatóságai minden év végén értesítik egymást az adójogszabályaikban bekövetkezett változásokról.

(5) Az Egyezmény nem érvényes a forrásnál beszedett sorsjáték nyeremény adóira és illetékeire.

3. cikk

Általános fogalommeghatározások

(1) Az Egyezmény értelmében, ha az összefüggés mást nem kíván:

a) a „személy” kifejezés magában foglalja a természetes személyt, a társaságot és minden más személyi egyesülést;

b) a „társaság” kifejezés jelenti a jogi személyeket vagy azokat a jogalanyokat, amelyeket az adóztatás szempontjából jogi személyként kezelnek;

c) az „egyik Szerződő Állam vállalkozása” és a „másik Szerződő Állam vállalkozása” kifejezés az egyik Szerződő Államban illetőséggel bíró személy, illetőleg a másik Szerződő Államban illetőséggel bíró személy által folytatott vállalkozást jelent;

d) az „állampolgár” kifejezés jelenti

(i) azokat a természetes személyeket, akik az egyik Szerződő Állam állampolgárságával rendelkeznek;

(ii) azokat a jogi személyeket, személyi társaságokat és más személyi társulásokat, amelyeket az egyik Szerződő Államban érvényben levő jogszabályoknak megfelelően hoztak létre;

e) a „nemzetközi forgalom” kifejezés jelent minden olyan szállítást, amelyet egy olyan vállalkozás által üzemeltetett hajó vagy légitársaság bonyolít le, amelynek a tényleges üzletvezetés helye az egyik Szerződő Államban van, kivéve, ha a hajót vagy a légitársaságot kizárólag a másik Szerződő Államban levő helyek között üzemeltetik;

f) az „illetékes hatóság” kifejezés

(i) a Magyar Népköztársaságban a pénzügyminisztert vagy meghatalmazott képviselőjét,

(ii) a Svájci Államszövetségben az Államszövetségi Adóigazgatóság igazgatóját vagy meghatalmazott képviselőjét jelenti.

(2) Az Egyezménynek az egyik Szerződő Állam által történő alkalmazásánál, ha a szövegösszefüggés mást nem kíván, bármely, az Egyezményben meg nem határozott kifejezésnek olyan értelme van, mint amilyent arra nézve ennek az Államnak az Egyezmény által érintett adókra vonatkozó joga megállapít.

4. cikk

Illetőséggel bíró személy

(1) Az Egyezmény értelmében az „egyik Szerződő Államban illetőséggel bíró személy” kifejezés olyan személyt jelent, aki ennek az Államnak a joga szerint ott, lakóhelye, állandó tartózkodási helye, üzletvezetésének helye vagy más hasonló ismérv alapján adóköteles. Ez a kifejezés azonban nem vonatkozik olyan személyre, aki ebben az Államban csak az ebben az Államban levő forrásokból származó jövedelem vagy az ebben az Államban levő vagyon alapján adóköteles.

(2) Amennyiben egy természetes személy az [\(1\) bekezdés](#) szerint mindkét Szerződő Államban illetőséggel bír, a következők érvényesek:

a) a személy abban az Államban tekintendő illetőséggel bírónak, amelyben állandó lakóhellyel rendelkezik; ha mindkét Államban rendelkezik állandó lakóhellyel, úgy abban az Államban tekintendő illetőséggel bírónak, amelyhez szorosabb családi és gazdasági kapcsolatok fűzik (a létérdekek központja);

b) amennyiben nem határozható meg, hogy a személy létérdekeinek központja melyik Államban van, vagy az Államok egyikében sem rendelkezik állandó lakóhellyel, úgy abban az Államban tekintendő illetőséggel bírónak, amelyben szokásos tartózkodási helye van;

c) amennyiben a személynek mindkét Államban van, vagy az Államok egyikében sincs szokásos tartózkodási helye, úgy abban az Államban tekintendő illetőséggel bírónak, amelynek állampolgára;

d) amennyiben a személy mindkét Államnak vagy egyik Államnak sem állampolgára, úgy a Szerződő Államok illetékes hatóságai kölcsönös egyetértéssel rendezik a kérdést.

(3) Amennyiben más, mint egy természetes személy az [\(1\) bekezdés](#) szerint mindkét Szerződő Államban illetőséggel bír, abban az Államban tekintendő illetőséggel bírónak, amelyben tényleges üzletvezetésének helye van.

5. cikk

Telephely

(1) Az Egyezmény értelmében a „telephely” kifejezés állandó üzleti berendezést jelent, amellyel a vállalkozás tevékenységét egészben vagy részben kifejtí.

(2) A „telephely” kifejezés magában foglalja különösen:

a) a vezetés helyét,

b) a fiókot,

c) az irodát,

d) a gyártelepet,

e) a műhelyt és

f) a bányát, az olaj- vagy földgázkutát, a kőfejtőt vagy a természeti kincsek kiaknázására szolgáló más telepet.

(3) Az építési kivitelezés vagy szerelés csak akkor képez telephelyet, ha időtartama tizenkét hónapot meghalad.

(4) Tekintet nélkül e cikk előző rendelkezéseire, nem tekintendők telephelynek:

a) azok a berendezések, amelyeket kizárólag a vállalkozás javainak vagy áruinak raktározására, kiállítására vagy kiszolgáltatására használnak;

b) a vállalkozás javainak vagy áruinak olyan készletei, amelyeket kizárólag raktározás, kiállítás vagy kiszolgáltatás céljából tartanak;

c) a vállalkozás javainak vagy áruinak olyan készletei, amelyeket kizárólag abból a célból tartanak, hogy azokat egy másik vállalkozás megmunkálja vagy feldolgozza;

d) az állandó üzleti berendezés, amelyet kizárólag abból a célból tartanak fenn, hogy a vállalkozás részére javakat vagy árukat vásároljanak, vagy információkat szerezzenek;

e) az állandó üzleti berendezés, amelyet kizárólag abból a célból tartanak fenn, hogy a vállalkozás részére bármely más, előkészítő vagy kiegészítő jellegű tevékenységet folytassanak;

f) az egyik Szerződő Állam vállalkozása által végzett olyan szerelés, amely gépeknek vagy berendezéseknek ebből a Szerződő Államból a másik Szerződő Államba történő szállításával kapcsolatos;

g) az állandó üzleti berendezés, amelyet kizárólag az a)-f) pontokban említett tevékenységek közül többnek a folytatására tartanak fenn, feltéve, hogy az állandó üzleti berendezésnek ebből származó összetevékenysége előkészítő vagy kiegészítő jellegű.

(5) Amennyiben egy személy - kivéve a [\(6\) bekezdés](#) értelmében a független képviselőt - egy vállalkozás érdekében tevékenykedik és az egyik Szerződő Államban meghatalmazása van, amellyel ott rendszeresen él, arra, hogy a vállalkozás nevében szerződéseket kössön, úgy ez a vállalkozás, tekintet nélkül az [\(1\) és \(2\) bekezdésekre](#), telephellyel bírónak tekintendő ebben az Államban minden olyan tevékenység tekintetében, amelyet ez a személy a vállalkozás részére kifejt, kivéve ha ez a tevékenység a [\(4\) bekezdésben](#) említett tevékenységekre korlátozódik, amelyek, ha azokat egy állandó üzleti berendezésen keresztül fejtenék ki, az említett bekezdés értelmében nem tennék ezt a berendezést telephellyé.

(6) A vállalkozást nem lehet úgy tekinteni, mintha annak az egyik Szerződő Államban telephelye lenne, csupán azért, mert tevékenységét ott alkusz, bizományos, vagy más független képviselő útján fejti ki, amennyiben ezek a személyek rendes üzleti tevékenységük keretében járnak el.

(7) Egyedül azáltal, hogy az egyik Szerződő Államban illetőséggel bíró társaság egy olyan társaságot ural, vagy azt egy olyan társaság uralja, amely a másik Szerződő Államban illetőséggel bír, vagy ott (akár telephely útján, akár más módon) fejti ki tevékenységét, a két társaság egyike sem lesz a másik telephelye.

6. cikk

Ingatlan vagyomból származó jövedelem

(1) Az a jövedelem, amelyet az egyik Szerződő Államban illetőséggel bíró személy a másik Szerződő Államban fekvő ingatlan vagyomból (beleértve a mező- és erdőgazdasági üzemek jövedelmét) élvez, a másik Államban adózatható.

(2) Az „ingatlan vagyon” kifejezésnek olyan értelme van, mint amilyent arra nézve annak a Szerződő Államnak a jogszabályai állapítanak meg, amelyben a vagyon fekszik. A kifejezés minden esetben magában foglalja az ingatlan vagyon tartozékait, a mező- és erdőgazdasági üzemek élő és holt felszerelését, azokat a jogokat, amelyekre a földterületekre vonatkozó magánjogi előírások érvényesek, az ingatlan vagyon használati jogát, valamint az ásványlelőhelyek, források és más természeti kincsek kiaknázásáért vagy kiaknázásának jogáért járó változó vagy állandó térítésekre vonatkozó jogokat; hajók és légitjárművek nem tekintendők ingatlan vagyonnak.

(3) Az [\(1\) bekezdés](#) az ingatlan vagyon közvetlen használatából, bérbe adásából vagy haszonbérbe adásából, valamint a használat minden más fajtájából származó jövedelemre érvényes.

(4) Az [\(1\) és \(3\) bekezdés](#) a vállalkozás ingatlan vagyonából származó jövedelmére és a szabad foglalkozás gyakorlására szolgáló ingatlan vagyonból származó jövedelemre is érvényes.

7. cikk

Vállalkozási nyereség

(1) Az egyik Szerződő Állam vállalkozásának nyeresége csak ebben az Államban adóztatható, kivéve, ha a vállalkozás tevékenységét a másik Szerződő Államban egy ott levő telephely útján fejti ki. Amennyiben a vállalkozás ily módon fejti ki tevékenységét, úgy a vállalkozás nyeresége a másik Államban adóztatható, azonban csak olyan mértékben, amilyen mértékben az ennek a telephelynek tudható be.

(2) Ha az egyik Szerződő Állam vállalkozása tevékenységét a másik Szerződő Államban egy ott levő telephely útján fejti ki, úgy a [\(3\) bekezdés](#) fenntartásával ennek a telephelynek mindegyik Szerződő Államban azokat a nyereségeket tudják be, amelyeket akkor érhetett volna el, ha azonos vagy hasonló tevékenységet, azonos vagy hasonló feltételek mellett mint önálló vállalkozás fejtett volna ki és azzal a vállalkozással lebonyolított forgalmában, amelynek telephelye, teljesen független lett volna.

(3) A telephely nyereségének megállapításánál az e telephely miatt felmerült költségek, beleértve az üzletvezetési és általános ügyviteli költségeket, levonhatók, tekintet nélkül arra, hogy abban az Államban merültek-e fel, ahol a telephely fekszik, vagy máshol.

(4) Ha az egyik Szerződő Államban a telephelynek betudható nyereséget a vállalkozás egész nyereségének az egyes részegységek közötti felosztása alapján szokták megállapítani, úgy a [\(2\) bekezdés](#) nem zárja ki, hogy ez a Szerződő Állam a megadóztatandó nyereséget a szokásos felosztás alapján állapítsa meg; az alkalmazott nyereségfelosztásnak azonban olyannak kell lennie, hogy az eredmény összhangban legyen az e cikkben foglalt elvekkel.

(5) Javaknak és áruknek a vállalkozás részére történő pusztá vásárlása alapján a telephelynek nem számítható be nyereség.

(6) Az előző bekezdések alkalmazásánál a telephelynek betudandó nyereségeket minden évben azonos módon kell megállapítani, hacsak elégséges ok nincs arra, hogy másképpen járjanak el.

(7) Amennyiben a nyereségekhez olyan jövedelem tartozik, amellyel az Egyezmény más cikkei foglalkoznak, úgy azoknak a cikkeknak a rendelkezéseit a jelen cikk rendelkezései nem érintik.

8. cikk

Nemzetközi szállítás

(1) Az a nyereség, amely hajóknak vagy légijárműveknek a nemzetközi forgalomban való üzemeltetéséből származik, csak abban a Szerződő Államban adóztatható, amelyekben a vállalkozás tényleges üzletvezetésének helye van.

(2) Az a nyereség, amely belvízi hajózás lebonyolítására szolgáló hajók üzemeltetéséből származik, csak abban a Szerződő Államban adóztatható, amelyekben a vállalkozás tényleges üzletvezetésének helye van.

(3) Ha egy belvízi vagy tengerhajózási vállalkozás tényleges üzletvezetésének helye egy hajó fedélzetén van, e hely abban a Szerződő Államban levőnek tekintendő, amelyikben e hajó hazai kikötője fekszik, vagy hazai kikötő hiányában, abban a Szerződő Államban, amelyikben a hajó üzemben tartója illetőséggel bír.

(4) Az [\(1\) bekezdés](#) érvényes azokra a nyereségekre is, amelyek valamely poolban, közös üzemeltetésben vagy nemzetközi üzemeltetésű szervezetben való részvételből származnak.

9. cikk

Kapcsolt vállalkozások

Amennyiben

a) az egyik Szerződő Állam vállalkozása közvetlenül vagy közvetve a másik Szerződő Állam vállalkozásának üzletvezetésében, ellenőrzésében vagy tőkéjében részesedik, vagy

b) ugyanazok a személyek közvetlenül vagy közvetve az egyik Szerződő Állam vállalkozásának és a másik Szerződő Állam vállalkozásának üzletvezetésében, ellenőrzésében vagy tőkéjében részesednek

és ezekben az esetekben a két vállalkozás kereskedelmi vagy pénzügyi kapcsolataikra tekintettel olyan feltételekben állapodnak meg, vagy olyan feltételeket szabnak, amelyek eltérnek azoktól, amelyekben független vállalkozások egymással megállapodnának, úgy az a nyereség, amelyet a vállalkozások egyike e feltételek nélkül elért volna, e feltételek miatt azonban nem ért el, ennek a vállalkozásnak a nyereségéhez hozzászámítható és megfelelően megadóztatható.

10. cikk

Osztalék

(1) Az osztalék, amelyet az egyik Szerződő Államban illetőséggel bíró társaság a másik Szerződő Államban illetőséggel bíró személynek fizet, a másik Államban adóztatható.

(2) Ez az osztalék mindazonáltal abban a Szerződő Államban is, amelyben az osztalékot fizető társaság illetőséggel bír, ennek az Államnak a joga szerint megadóztatható; de ha az a személy, aki az osztalékot kapja, annak hasznhúzója, az adó nem haladhatja meg az osztalék bruttó összegének 10%-át. A Szerződő Államok illetékes hatóságai kölcsönös egyetértéssel szabályozzák e korlátozó rendelkezés végrehajtását.

Ez a bekezdés nem érinti a társaság adóztatását azon nyereség után, amelyből az osztalékot fizetik.

(3) Az e cikkben használt „osztalék” kifejezés részvényekből vagy nyereségrészesedést biztosító más jogokból - kivéve a követeléseket - származó jövedelmet, valamint egyéb társasági érdekeltségből származó olyan jövedelmet jelent, amely annak az Államnak a joga szerint, amelyben a nyereséget felosztó társaság illetőséggel bír, a részvényekből származó jövedelemmel azonos adóztatási elbírálás alá esik.

(4) Az [\(1\) és \(2\) bekezdés](#) nem alkalmazandó, ha az osztalék egyik Szerződő Államban illetőséggel bíró hasznhúzója a másik Szerződő Államban, amelyben az osztalékot fizető társaság illetőséggel bír, egy ott levő telephely útján kereskedelmi vagy ipari tevékenységet fejt ki, vagy egy ott levő állandó berendezés segítségével szabad foglalkozást űz, és az érdekeltség, amely után az osztalékot fizetik, ténylegesen ehhez a telephelyhez vagy ehhez az állandó berendezéshez tartozik. Ebben az esetben a 7. cikk vagy a 14. cikk nyer alkalmazást.

(5) Ha az egyik Szerződő Államban illetőséggel bíró társaság nyereséget vagy jövedelmet élvez a másik Szerződő Államból, úgy ez a másik Állam nem adóztathatja meg sem a társaság által fizetett osztalékot, kivéve, ha ezt az osztalékot a másik Államban illetőséggel bíró személynek fizetik, vagy ha az érdekeltség, amely után az osztalékot fizetik, ténylegesen a másik Államban levő telephelyhez vagy állandó berendezéshez tartozik, sem pedig a társaság nyereségét nem vetheti a fel nem osztott nyereség adója alá, még akkor sem, ha a kifizetett osztalék vagy a fel nem osztott nyereség egészben vagy részben a másik Államban elért nyereségből vagy jövedelemből áll.

11. cikk

Kamat

(1) A kamat, amely az egyik Szerződő Államból származik és amelyet a másik Szerződő Államban illetőséggel bíró személynek fizetnek, a másik Államban adóztatható.

(2) Mindazonáltal ez a kamat abban a Szerződő Államban is, amelyből származik, ennek az Államnak a joga szerint megadóztatható, de ha az, aki a kamatot kapja, annak hasznhúzója, az adó nem haladhatja meg a kamat bruttó összegének 10%-át. A Szerződő Államok illetékes hatóságai kölcsönös egyetértéssel szabályozzák ennek a korlátozó rendelkezésnek a végrehajtását.

(3) Az e cikkben használt „kamat” kifejezés mindenfajta követelésből származó jövedelmet jelent még akkor is, ha a követelések a földterületre bejegyzett jelzálogjoggal vannak biztosítva, vagy az adós nyereségében való részesedésre adnak jogot, különösen pedig az állami kölcsönökből és kölcsönkötvényekből származó jövedelmet jelent, beleértve az azokhoz kapcsolódó prémiumot és nyereményt. A késedelmes fizetés miatti pótlék e cikk értelmében nem tekintendő kamatnak.

(4) Az [\(1\) és \(2\) bekezdés](#) nem alkalmazandó, ha a kamat egyik Szerződő Államban illetőséggel bíró hasznhúzója a másik Szerződő Államban, amelyből a kamat származik, egy ott levő telephely útján kereskedelmi vagy ipari tevékenységet fejt ki, vagy egy ott levő állandó berendezés segítségével szabad foglalkozást űz, és a követelés, amely után a kamatot fizetik, ténylegesen ehhez a telephelyhez vagy állandó berendezéshez tartozik. Ebben az esetben a 7. cikk vagy a 14. cikk nyer alkalmazást.

(5) A kamat akkor tekintendő az egyik Szerződő Államból származónak, ha az adós maga ez az Állam, annak egyik politikai egysége vagy helyi köztestülete vagy valamely, ebben az Államban illetőséggel bíró személy. Ha azonban a kamat adósának, függetlenül attól, hogy a Szerződő Államok egyikében illetőséggel bír-e, vagy sem az egyik Szerződő Államban telephelye vagy állandó berendezése van, és az adósság, ami után a kamatot fizetik, a telephely vagy az állandó berendezés céljaira keletkezett és a kamatot a telephely vagy az állandó berendezés viseli, a kamat abból az Államból származónak tekintendő, amelyikben a telephely vagy az állandó berendezés van.

(6) Ha az adós és a hasznhúzó, vagy mindegyikük és egy harmadik személy között különleges kapcsolatok állnak fenn és ezért a kamat az alapjául szolgáló követeléshez mérten meghaladja azt az összeget, amelyben az adós és a hasznhúzó e kapcsolatok nélkül megállapodott volna, úgy ezt a cikket csak az utóbbi összegre kell alkalmazni. Ebben az esetben a többletösszeg mindegyik Szerződő Állam joga szerint és az Egyezmény más rendelkezéseinek figyelembevételével adóztatható.

12. cikk

Licenrdij